

Sygn. akt IV CSK 308/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku H. W., C. R., P. M., M. R. i I. W.
przy uczestnictwie T. F., G. W., M. W. i R. W.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania R. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 28 grudnia 2016 r., sygn. akt I Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od uczestnika R. W. na rzecz wnioskodawczyni C. R. kwotę 1925 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia pięć) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 28 grudnia 2016 r. uczestnik postępowania R. W. oparł na podstawie naruszenia

przepisu prawa materialnego art. 172 k.c., uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawił postaci następujących pytań:

„jakie muszą wystąpić w danym konkretnie stanie faktycznym sprawy elementy wystarczające do nabycia prawa własności przez zasiedzenie. Czy elementami tymi muszą być: samoistne posiadanie i sprawowanie czynności nad daną nieruchomością jak właściciel. Czy też wystarczającymi przesłankami są: zawarcie nieformalnych umów zamiany nieruchomości oraz subiektywne odczucia mieszkańców danej nieruchomości. Czy wszystkie elementy formalne muszą wystąpić jednocześnie czy też wystarczy aby wystąpiła jedna z przesłanek określonych w art. 172 k.c. Nadto czy możliwe jest nabycie własności części domu, który nie był uprzednio wydzielony geodezyjnie i czy możliwe jest nabycie częściowe własności domu, jeżeli nabywający przez zasiedzenie korzystał z tego domu na podstawie służebności mieszkania.”

Za przyjęciem skargi do rozpoznania - zdaniem skarżącego - przemawia również okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona. „Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że wnioskodawcy nie byli w posiadaniu spornego obszaru „C”. Można co najwyżej mówić, że mieli subiektywne odczucia o byciu posiadaczem nieruchomości.” Uczestnik powołał się ponadto na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczyni C. R. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez uczestnika (stronę) składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku uczestnika nie spełnia tych warunków.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Wykazanie tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga, poza przedstawieniem problemu prawnego, który się w sprawie wyłonił, wskazania przepisów stanowiących źródło jego powstania, przekonanie w drodze stosownej argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie.

Żadna z postawionych w skardze kwestii nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., stanowiąc jedynie wyraz wątpliwości skarżącego odnośnie do trafności zastosowania powołanego w skardze przepisu prawa materialnego, i to w odniesieniu do stanu faktycznego zasadniczo odmiennego od ustalonego przez Sąd odwoławczy, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący nie przedstawił żadnej argumentacji, która miałaby przekonać, że w sprawie pojawił się istotny, abstrakcyjny, budzący poważne wątpliwości problem prawny, który wymagałby analizy Sądu Najwyższego.

Nieskutecznie skarżący powołał się także na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Uczestnik, poprzestając na twierdzeniu, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie przedstawił żadnych argumentów na jego poparcie.

Niewykazana pozostała również przyczyna przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uczestnik, powołując się na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanego w skardze przepisu prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz zarzutów kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, skarżący, pomijając całkowicie aspekt „oczywistości” zarzucanego naruszenia prawa, skoncentrował się na niedopuszczalnej w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. polemice z ustaleniami faktycznymi, które poczynił Sąd odwoławczy. W skardze brak wymaganej argumentacji przekonującej, że w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa, mogącego świadczyć o oczywistej zasadności skargi.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych wnioskodawczynie rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

aj

l.n